

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobců: a) K. S. G.
 b) K. N. G.
 zastoupeni advokátkou Mgr. Nikolou Runštukovou
 sídlem Bohuslava Martinů 1038, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2022, č. j. OAM-50/ZA-P07-HA10-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně a) požádala dne 13. 1. 2022 jménem svým a svého nezletilého syna [žalobce b)] o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný rozhodl o této žádosti dne 4. 8. 2022, a to tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), se žalobcům neuděluje. Podle žalovaného žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt v ČR, jelikož zde nyní

nemá jiný pobytový status. Do vlasti se odmítá vrátit z ekonomických důvodů a kvůli svým obavám pramenícím z nižší úrovně tamní zdravotní péče. Dále se obává problémů plynoucích z toho, že má nemanželské dítě. Žalovaný konstatoval, že tyto důvody nemůžou vést k udělení mezinárodní ochrany. Žalobci napadli uvedené rozhodnutí žalobou podle § 32 zákona o azylu a § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).

II. Shrnutí argumentace žalobců a žalovaného

2. *Žalobci v žalobě* namítli, že jsou u nich splněny přinejmenším podmínky pro udělení humanitárního azylu. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že jediným důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je jejich snaha legalizovat svůj pobyt v ČR. Žádost o mezinárodní ochranu sice podali poté, co se v ČR ocitli bez pobytového oprávnění, primárně tak ale učinili kvůli obavám z návratu na domovské Filipíny. Žalobkyni se den před podáním žádosti narodil syn, žalobce, který je nemanželským dítětem. Jeho otcem je filipínský občan, který má na Filipínách vlastní rodinu, včetně manželky.
3. Žalobkyně má tedy obavu z toho, co by se jí mohlo stát, pokud by se nyní měla se synem vrátit na Filipíny. Pokud by se zjistilo, že otcem syna je již ženatý filipínský občan, bylo by s žalobkyní zacházeno nelidsky, společnost by ji odsoudila za to, co učinila, současně by jí nechtěly pomáhat příslušné státní orgány či organizace, které jinak pomáhají svobodným matkám. Žalobkyni by navíc ze strany manželky otce hrozila žaloba. V takové situaci má podle filipínského práva manželka možnost žalovat ženu, která má dítě s jejím manželem. Tato žaloba může vést až k trestnímu postihu.
4. Žalobkyně dále požádala, aby byla v rámci soudního řízení vyslechnuta.
5. *Žalovaný ve vyjádření k žalobě* setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, že do vlasti se odmítá vrátit z ekonomických důvodů a rovněž kvůli své obavě pramenící z nižší úrovně tamní lékařské péče, než která jí je poskytována v ČR. Zároveň uvedla, že se obává možných problémů, protože má nemanželské dítě. O mezinárodní ochranu požádala až nyní, protože dříve měla v ČR povolení k pobytu za účelem práce.
6. Podle žalovaného žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by byly relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR. Žalobkyně nesplňuje ani judikaturou předvídané důvody pro udělení mezinárodní ochrany odvozené od možného zásahu do práva na soukromý a rodinný život. Tyto důvody nelze spatřovat ani v tvrzeních uvedených v žalobě, které žalobkyně navíc modifikovala oproti tvrzením ze správního řízení. Žalobkyně nyní (odchylně od svých výpovědí ve správním řízení) staví důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu pouze na tvrzených (a značně zesílených) obavách z návratu na Filipíny s nemanželským synem.
7. Žalobci nesplňují ani podmínky pro udělení humanitárního azylu.
8. *V doplnění žaloby žalobkyně* uvedla, že její žádost je třeba posuzovat komplexně, nikoliv vytrhovat jednotlivá tvrzení z kontextu. Například věta, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jejího pobytu v ČR, má pro žalobkyni jiný význam než pro žalovaného. Řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je svým způsobem proces, který „legalizuje“ pobyt cizinců na území ČR, pokud pro to jsou dány důvody

předpokládané zákonem o azylu. Žalobkyně takové důvody ve správním řízení uvedla, konkrétně obavy, jak by s ní bylo zacházeno jako se svobodnou matkou a navíc se ženou, která má dítě s ženatým mužem. Žalovaný však na toto sdělení nereagoval a nepokládal k němu žádné doplňující otázky. Tím se žalovaný dopustil vady řízení, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav, z něž následně v napadeném rozhodnutí vycházel.

9. O opodstatněnosti obav žalobkyně přitom svědčí i důkazy shromážděné správním orgánem. Podle informace australské vlády z 23. 8. 2021 jsou Filipíny jednou ze dvou zemí na světě, v nichž je rozvod nezákonný. Žalobkyně se proto obává možného postihu ze strany manželky muže, se kterým má syna. Ta by proti ní mohla podat žalobu a zapříčinit její trestní postih, přičemž žalobkyni hrozí až čtyřletý trest odnětí svobody. V důsledku toho se obává rovněž o budoucnost svého syna. Podpora svobodných matek je dle uvedené zprávy v jednotlivých místech různá, svobodné ženy jsou dále vystaveny vysokému riziku násilí a společenské diskriminace. Dle informace OAMP z 12. 1. 2022 dále na Filipínách dochází ke střetům ozbrojených sil s povstaleckými bojovkami, které rovněž podnikají únosy a bombové útoky. Žalobcům tedy hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
10. Pokud jde o humanitární azyl, judikatura sice dovodila, že důvodem pro jeho udělení může být například závažný zdravotní stav nebo vysoký věk, nejedná se však o jediné důvody. Takovým důvodem může být i situace žalobců, tedy svobodné matky, které by hrozil trest odnětí svobody, a jejího nezletilého syna, kterému by hrozilo, že zůstane bezprizorní.

III. Ústní jednání

11. Během ústního jednání konaného dne 5. 5. 2023 nejprve zástupkyně žalobců shrnula argumentaci uplatněnou v žalobě a v jejím doplnění. Pověřený pracovník žalovaného k tomu uvedl, že uplatněné námítky nejsou způsobilé vyvrátit závěry obsažené v napadeném rozhodnutí.
12. Soud poté vyhověl návrhu na provedení účastnického výslechu žalobkyně, která sdělila, že se nemůže vrátit na Filipíny. Její rodina ji nechce, její příbuzenstvo ji odmítá. Lidé, s nimiž pracovala v ČR, zároveň z falešných účtů posílají vzkazy rodině otce jejího dítěte. Žalobkyně nechce, aby byla na Filipínách považována za kriminálnici. Soud následně konstatoval, že žalobkyně uvádí některé skutečnosti teprve v žalobě – např. že v důsledku toho, že je svobodná matka, která má dítě s ženatým mužem, by s ní na Filipínách bylo zacházeno nelidsky, nechtěly by jí pomáhat příslušné státní orgány či nevládní organizace a ze strany manželky otce by jí hrozila žaloba, která může vést až k trestnímu stíhání. K dotazu soudu, z jakého důvodu tyto skutečnosti neuvedla ve správním řízení, žalobkyně sdělila, že odpovídala na otázky, které jí během pohovoru položil pracovník správního orgánu. Dané otázky se netýkaly těchto skutečností. Zástupkyně žalobců k tomu doplnila, že pohovor ve správním řízení se konal krátce poté, co žalobkyně porodila žalobce, což mohlo mít vliv na její soustředěnost.
13. Soud dále z vlastní iniciativy doplnil dokazování o zprávu o zemi původu zabývající se cizoložstvím na Filipínách [European Asylum Support Office (EASO) COI query response Q5-2020 z 6. 3. 2020 (dostupná na www.ecoi.net)]. Přítomná tlumočnice přeložila soudem označené relevantní pasáže zprávy.
14. Zástupkyně žalobců k tomu uvedla, že citovaná zpráva potvrzuje obavy žalobkyně, že jí

v případě návratu na Filipíny hrozí trestní stíhání. Žalobci by v takovém případě hrozilo, že zůstane bezprizorní, což by bylo v jeho věku nežádoucí. Pověřený pracovník žalovaného konstatoval, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z pronásledování, případně z vážné újmy, kvůli nimž žadatel uprchl ze země původu. Žalobkyně však požádala o mezinárodní ochranu z důvodů, které vyvstaly během jejího pobytu v ČR. Žádost navíc podala několik let po příjezdu do ČR a den po narození dítěte (žalobce), což je zjevně účelové. Žalobkyně by měla usilovat o legalizaci svého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“), nikoliv podle zákona o azylu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem.
16. Ze správního spisu soud konstatuje, že žalobkyně přicestovala do ČR dne 26. 3. 2019. Nejprve zde pobývala na zaměstnaneckou kartu, v průběhu roku 2021 ale skončila její platnost. Dne 13. 1. 2022 požádala jménem svým a svého čerstvě narozeného syna o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
17. Při poskytování údajů k žádosti žalobkyně uvedla, že naposledy byla zaměstnána v červenci 2021. Poté si nebyla schopná najít nové zaměstnání, případně do něj nemohla nastoupit, protože byla těhotná. Nemohla jet ani domů, protože na to neměla peníze. O mezinárodní ochranu požádala proto, aby zde ona ani její syn nepobývali bez dokladů.
18. Při pohovoru konaném dne 8. 2. 2022 žalobkyně doplnila, že o mezinárodní ochraně dříve neslyšela. Během těhotenství jí ale v jedné neziskové organizaci poradili, že žádost o mezinárodní ochranu je jediný způsob, jak vyřešit její situaci. Chtěla by zůstat v ČR a vrátit se do práce, bylo by to dobré i pro její dítě. Chce si legalizovat pobyt v ČR. Na Filipínách by se jí nedostalo žádné pomoci. Navíc by se tam na ni dívali jako na „špatnou ženu“ – otec jejího dítěte, který nyní žije v ČR na zaměstnaneckou kartu, tam má svou rodinu, „byla by spousta řečí“. Pomocí myslela především zdravotnictví, musela by tam za vše platit. Žádné problémy v minulosti na Filipínách neměla. Na Filipínách má příbuzné – sestru a rodiče. Je tam ovšem draze a žalobkyně neví, jestli by jí otec dítěte pomáhal. Chce žít v ČR a pracovat zde, aby nemusela na Filipínách začínat od nuly. V ČR by měla lepší život a mohla by i podporovat rodinu na Filipínách.
19. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany.

Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14 zákona o azylu).
21. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, posoudí, zda žadatel nesplňuje alespoň důvody k udělení doplňkové ochrany. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
22. V nyní posuzované věci žalobkyně ve správním řízení odůvodňovala podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany zejména tím, že by chtěla v ČR pobývat legálně. V ČR je dostupnější zdravotnictví, chce zde žít a pracovat, aby nemusela na Filipínách začínat od nuly. V ČR by měla lepší život a mohla by i podporovat rodinu na Filipínách.
23. Během pohovoru ve správním řízení žalobkyně dále zmínila, že by se na ni na Filipínách dívali jako na „špatnou ženu“, ale nepřisuzovala svému statusu (svobodná matka, která má dítě s ženatým mužem), zdaleka tak vážné důsledky, jako v žalobě. V pohovoru pouze uvedla, že „by byla spousta řečí“, v žalobě oproti tomu namítla, že by s ní bylo zacházeno nelidsky, že by jí nechtěly pomáhat příslušné státní orgány či organizace a že by jí ze strany manželky otce hrozila žaloba, která může vést až k čtyřletému trestu odnětí svobody.
24. Žalobkyně k tomu v doplnění žaloby namítla, že žalovaný ve správním řízení nijak nereagoval na její sdělení, že má obavy z návratu na Filipíny, neboť je svobodná matka a má dítě s ženatým mužem. Žalovaný nepokládal k tomuto sdělení žádné doplňující otázky. Tím se dopustil vady řízení, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav, z nějž následně v napadeném rozhodnutí vycházel.
25. Krajský soud shledal uvedenou žalobní námitku nedůvodnou. Hlavní povinností správního orgánu při pohovoru s žadatelem o mezinárodní ochranu je postupovat tak,

aby žadateli umožnil v úplnosti předložit důvody jeho žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74). Pohovor s žadatelem o udělení azylu zároveň nemůže být veden pouze v obecné rovině. Vyskytne-li se při pohovoru určitá okolnost, která nasvědčuje tomu, že žadatel mohl být pronásledován pro uplatňování politického práva a svobody nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů stanovených v § 12 písm. b) zákona o azylu, je povinností správního orgánu vést pohovor tím směrem, aby jeho výsledek byl dostatečně konkrétní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89). Těmto povinnostem žalovaný v nyní posuzované věci dostal. Pohovor, který provedl s žalobkyní dne 8. 2. 2022, je dostatečně podrobný a žalobkyně v něm dostala prostor uvést všechny relevantní skutečnosti pro posouzení její žádosti. Není chybou žalovaného, že mu žalobkyně nesdělila například své obavy z trestního stíhání, které jí údajně hrozí po návratu na Filipíny. Z letmé zmínky žalobkyně o tom, že by se na ni na Filipínách lidé dívali jako na „špatnou ženu“, nic takového dovodit nelze.

26. Napadené rozhodnutí tedy netrpí vadou řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu. Žalovaný pak logicky hodnotil azylový příběh, který mu žalobkyně prezentovala. Soud zároveň souhlasí s žalovaným, že důvody uváděné žalobkyní ve správním řízení nemohou vést k udělení mezinárodní ochrany.
27. Žalobkyně ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu netvrdila žádné relevantní skutečnosti. Naopak uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení a že nikdy nebyla členkou politické strany. Krajský soud tedy ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobci nebyli ve vlasti pronásledováni pro vyvíjení činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod. Udělení azylu z tohoto důvodu tak není na místě.
28. Krajský soud souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že žalobci nemohou na Filipínách pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Hlavní důvod posuzované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, touhu žalobkyně žít a pracovat v ČR, nelze podřadit pod taxativní výčet azylově relevantních důvodů pronásledování uvedený v citovaném ustanovení. Stejně tak nemohou být důvodem k udělení azylu ani obavy žalobkyně z ekonomických problémů či z horší dostupnosti zdravotnictví na Filipínách. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval také tím, že žalobkyně je svobodná matka. Neshledal přitom, ve světle informací plynoucích z obstaraných zpráv o zemi původu, že by daná skutečnost v případě žalobkyně mohla založit odůvodněný strach z pronásledování. Ženy sice na Filipínách čelí určité společenské diskriminaci, násilí vůči ženám je zde všeobecně rozšířené atd. Policejní stanice však mají „ženské oddělení“, na nichž mohou ženy ohlásit násilí. K tvrzení žalobkyně, že by se ve své situaci neměla na koho obrátit s žádostí o pomoc, žalovaný odkázal na zprávu australské vlády ze dne 23. 8. 2021. Podle této zprávy na Filipínách nevládní a charitativní organizace, církve i některé místní samosprávy poskytují finanční či praktickou podporu domácnostem, jejichž hlavou je svobodná žena. Krajský soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného také v tomto bodě. Zdůrazňuje ovšem, že nyní vychází pouze ze skutečností, které žalobkyně uvedla ve správním řízení (k novým tvrzením uplatněným v průběhu soudního řízení viz níže).
29. Pokud jde o závěr žalovaného o neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, soud především podotýká, že soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu je v této části značně omezený. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že na udělení této formy mezinárodní ochrany není právní nárok (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze

- dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Žalovaný je nadán určitou volností (nikoli však libovůlí), zda žádosti o humanitární azyl vyhoví, či nikoli. Tato „volnost“ je dána povahou pojmu *případ hodný zvláštního zřetele*, který je neurčitým právním pojmem a poskytuje prostor pro správní uvážení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 – 52).
30. Soudní přezkum napadeného rozhodnutí se tak v této části omezuje na posouzení, zda je rozhodnutí správního orgánu logické, nediskriminační a zda není v rozporu se zákazem libovůle (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Žalovaný se možností udělení dané formy mezinárodní ochrany zabýval na str. 7-8 svého rozhodnutí, kde uvedl logické důvody, pro které se rozhodl humanitární azyl žalobcům neudělit. Zabýval se přitom rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobců, přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu. Krajský soud neshledal v postupu žalovaného znaky libovůle. Žalovaný jasně vysvětlil, proč v situaci žalobců nespátňuje důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo možné udělit humanitární azyl. Soud tak nevidí žádný prostor pro korekci závěru žalovaného v tomto bodě.
31. Žalovaný dále neshledal, že by žalobci splňovali podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Soud v podrobnostech odkazuje na závěry žalovaného uvedeného na str. 8-10 napadeného rozhodnutí a konstatuje, že se s nimi ztotožňuje. Ostatně žalobkyně je konkrétně ani nerozporuje. Namítá sice, že jim hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tuto hrozbu však dovozuje v podstatě pouze ze skutečností, které uvedla až v soudním řízení.
32. Teprve v soudním řízení žalobkyně uvedla, že kvůli jejímu statusu (svobodná matka, která má dítě s ženatým mužem) by s ní bylo na Filipínách zacházeno nelidsky. Nechtěla by jí pomáhat příslušné státní orgány či organizace, jež jinak pomáhají svobodným matkám, a ze strany manželky otce by jí hrozila žaloba, která může vést až k čtyřletému trestu odnětí svobody. Dále žalobkyně nově poukázala na skutečnost, že na Filipínách dochází opakovaně ke střetům ozbrojených sil s povstaleckými bojovkami, které rovněž podnikají únosy a bombové útoky.
33. Soud opakuje, že dle jeho názoru žalobkyni nic nebránilo v tom, aby tato tvrzení uplatnila již ve správním řízení. Soud nicméně i tak alespoň stručně zhodnotil daná tvrzení. Dospěl přitom k závěru, že nemohou odůvodnit udělení mezinárodní ochrany žalobcům.
34. Pokud jde o žalobkyní uvedené obavy z potíží, kterým bude na Filipínách čelit coby svobodná matka, jež má dítě s ženatým mužem, soud odkazuje především na zprávu o zemi původu zpracovanou EASO dne 6. 3. 2020. Z této zprávy, kterou soud provedl důkaz během jednání, sice vyplynulo, že na Filipínách je cizoložství trestné a hrozí za něj až šestiletý trest odnětí svobody. Trestní stíhání se ale nezahajuje, pokud dotčená manželka či manžel nepodají stížnost. Zákon postihující cizoložství je tak vymáhán jen zřídka. Například za rok 2016 neexistuje žádný doklad o tom, že by byl někdo odsouzen za cizoložství. Mimomanželské vztahy jsou na Filipínách široce rozšířené, byť většina Filipínců dle průzkumů uvádí, že je považuje za nesprávné. Mimo manželství se také rodí velké množství dětí. Například v roce 2017 se takto narodilo 53 % dětí.
35. Soud proto nepovažuje za přiměřeně pravděpodobné, že by žalobci po návratu na Filipíny z uvedených důvodů čelili pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu,

respektive že by jim hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu (k důkaznímu standardu „přiměřené pravděpodobnosti“ užívanému při posuzování obav z pronásledování a k testu „reálného nebezpečí“ aplikovanému při posuzování možného udělení doplňkové ochrany viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).

36. K poukazu žalobkyně na střety ozbrojených sil s povstaleckými bojůvkami, které rovněž podnikají únosy a bombové útoky, soud konstatuje, že dle informace OAMP o zemi původu obstarané již žalovaným ve správním řízení jsou tyto střety lokalizované a dochází k nim především v regionu Mindanao na jihu země a v souostroví Sulu. Žalobkyně přitom nepochází z těchto regionů, ale z města Puerto Galera na ostrově Mindaro. Posledním místem jejího bydliště na Filipínách pak bylo město Quezon City, které se rovněž nachází v jiné části země. Soud tak nespatřuje ani v těchto skutečnostech důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobcům [ať již doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, či případně dle písm. c) téhož ustanovení].

V. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobci jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 5. května 2023

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce